

Вогонь і крига. Коти-вояки

КУПИТИ

Друга книга серії світового бестселера «Коти-вояки».

Продовження історії хатнього котика Рудька.

Він залишив тепле і затишне життя домашньої кицюні. Тепер він — Вогнесерд, вояк Громового Клану диких котів.

Полювання у лісових хащах, запеклі бійки з ворогами, ночівля під зоряним небом і повна свобода, яку ніхто не обмежує... Про що ще можна мріяти?

Та чомусь Вогнесерд все частіше згадує своє минуле. Там були любов, тепло, ласка, а зараз навколо нього — холодна байдужість, нерозуміння і навіть неприхована ненависть.

Чи стане він врешті своїм для Клану, за який ладен віддати власне життя?

Чотири Клани котів. Чотири потужні стихії. Чотири армії вояків, що живуть за законами честі та братерства. Приєднуйся до них, пригоди починаються!

Переклад з англійської — Катерина Дудка, Остап Українець. Оформлення — Олег Панченко. При перекладі тексту українською для опису загального устрою котячих кланів та громадянства їхніх членів була використана термінологія Національної скаутської організації України «Пласт».

Вперше українською — бестселер «Warriors»!
Понад 30 000 000 книг у всьому світі!

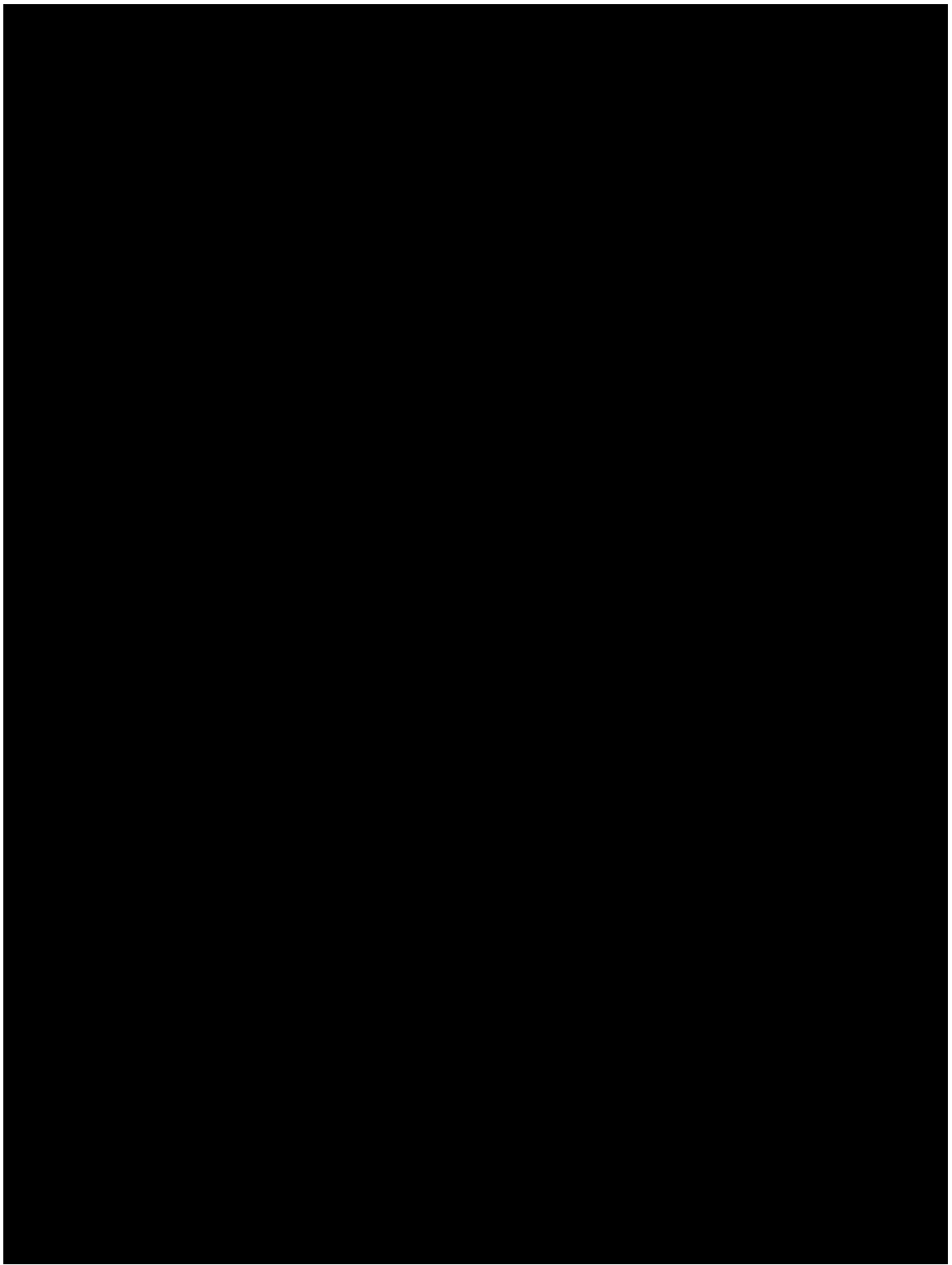
Ерін Гантер

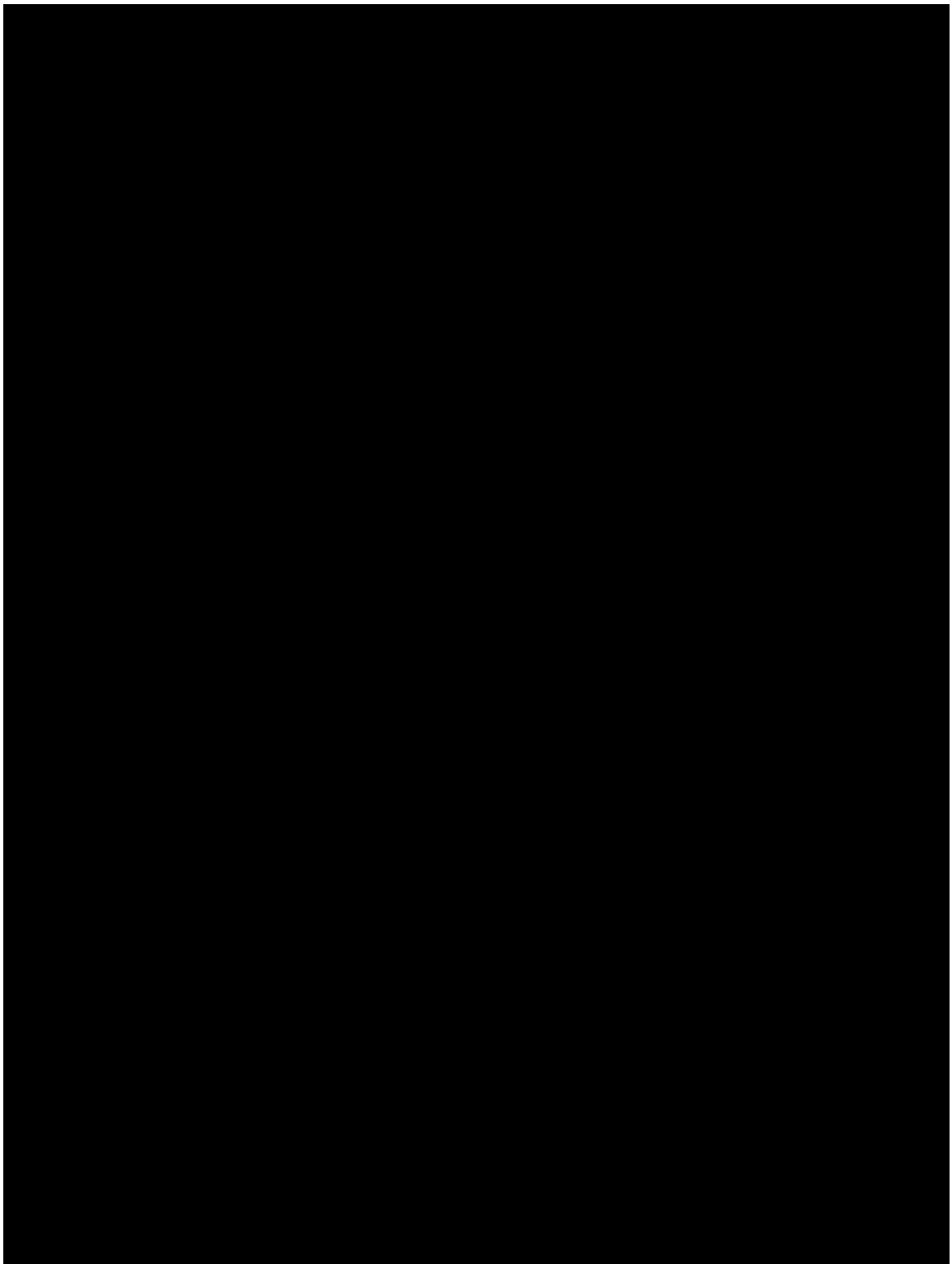
КОТИ ВОЯКИ

Вогонь і крига

Пророцтво Зоряних котів має здійснитися.
Тільки вогонь врятує Клан! Тільки віддане Клану серце
розтопить кригу байдужості та зради.

Вогонь і крига

Erin Hunter
WARRIORS
Book Two: Fire and Ice

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

При перекладі тексту українською для опису загального устрою котячих кланів та громадянства їх членів була використана термінологія Національної скаутської організації України «Пласт»

Гантер Ерін
Вогонь і крига

Пер. з англ. К. Дудки, О. Українця
Худ. О. Панченко.

ISBN 978-617-7660-78-0

© Working Partners Limited, 2001
© ПП «АССА», 2018
© Панченко О. І., дизайн, 2016
© mrgaser, e-pub, 2019

Аннотація

Він залишив тепле і затишне життя домашньої кицюні. Тепер він — Вогнесерд, вояк Громового Клану диких котів.

Полювання у лісових хащах, запеклі бійки з ворогами, ночівля під зоряним небом і повна свобода, яку ніхто не обмежує... Про що ще можна мріяти?

Та чомусь Вогнесерд все частіше згадує своє минуле. Там були любов, тепло, ласка, а зараз навколо нього — холодна байдужість, нерозуміння і навіть неприхована ненависть.

Чи стане він врешті своїм для Клану, за який ладен віддати власне життя?

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Пролог

Помаранчеві язики полум'я танцювали у холодному повітрі, жбурляючи жмутки іскор у нічне небо. Сяйво вогню відблискувало на скошеному пустищі, підсвічуючи посеред нього обриси Двоногів.

Пара білих вогнів зблиснула віддалік, звіщаючи про наближення потвори. Наповнивши повітря кислим димом, вона з ревом промчала Громошляхом, який ген здіймався до небес.

Межею пустища просувався кіт, його очі поблискували в тіні. Він спершу нашорошив гострі вушка, а тоді одразу ж прищулив їх, почувши шум. За ним вервечкою йшли інші коти. Вони низько попускали хвости і принюхувалися до згріклого повітря, скрививши губи.

— А що, коли Двоноги нас побачать? — ;прошипів один із них.

Великий кіт, у бурштинових очицях якого відбивалась вогняна заграва, відповів:

— Не побачать. Вночі вони бачать погано.

Він і далі йшов уперед, вогонь освітив чорно-біле хутро на його могутніх плечах. Лідер тримав хвоста трубою, підбадьорюючи свій Клан^[1].

Проте, інші коти, тремтячи, припадали до землі. Це було дивне місце. Шум потвор не вгавав у їхніх вушках, а кислотний запах терзав ніздрі.

— Високозорий? — сіра королева неспокійно змахнула хвостом.
— Чому ми прийшли сюди?

Чорно-білий кіт повернувся до кицьки:

— Нас виганяли звідусіль, де ми намагалися осісти, Попеляста. Можливо, хоч тут ми зможемо мирно влаштуватися, — нявкнув він.

— Мир? Тут? — не вірячи своїм вухам, перепитала Попеляста. Вона підтягнула своїх кошенят до себе і заховала їх під животом. — Серед вогню і потвор? Мої кошенята не будуть у безпеці!

— Ми і вдома не були в безпеці, — нявкнув інший голос. Чорний кіт вийшов наперед, важко припадаючи на вивихнуту лапу. Він витримав бурштиновий погляд Високозорого і провадив далі: — Ми не можемо захистити кошенят від Тіньового Клану. Навіть у нашому власному таборі!

Деякі коти голосно закричали, згадавши жахливу битву, яка вигнала їх із власного дому на височині на край лісу. Молодий новак скрикнув:

— Зорелом і його вояки можуть і досі нас переслідувати!

Цей крик насторожив одного з Двоногів, що сиділи біля вогню. Він нетвердо підвівся і втупився в темряву. Нараз усі коти затихли і припали нижче до землі; навіть Високозорий опустив хвоста. Двоніг загорлав у темряву і жбурнув щось у їхньому напрямку. Снаряд пролетів над головами котів і вибухнув хмарою гострих, як терня, уламків на Громошляху позаду них.

Попеляста смикнулася, коли один з уламків роздряпав їй плече, але не порушила тишу, згорнувшись довкола своїх переляканих кошенят.

— Усі вниз, — прошипів Високозорий.

Двоніг біля вогню плюнуv на землю, а тоді знову всівся.

Коти вичекали ще трохи, перш ніж Високозорий знову підвівся.

Попеляста також підвелася, скривившись від болю у своєму плечі.

— Високозорий, не думаю, що тут ми будемо в безпеці. І що нам їсти? Я не відчуваю здобичі.

Високозорий витягнув шию і лагідно притулився мордочкою до її голови.

— Я знаю, що ти голодна, — нявкнув він. — І все ж тут безпечніше, ніж у наших старих угіддях чи на полях і в лісах Двоногів. Глянь на це місце! Навіть Тіньовий Клан не переслідуватиме нас тут.

Високозорий повернувся до чорного кота з вивихнутою ногою.

— Мертвоноже, — наказав він, — візьми Одновуса і пошукайте вдвох щось поїсти. Де Двоноги, там мусять бути і щури.

— Щури? — зневажливо кинула Попеляста, коли Мертвоніг зі ще одним бурим котом пішли геть. — Вони ж не кращі за вороняче їдло!

— Цить! — зашипіла плямиста кицька позаду неї. — Пацючатина краща за голодну смерть!

Попеляста насупилася і, схиливши голову, лизнула своє кошеня поміж вух.

— Нам треба знайти собі нову оселю, Попеляста, — уже лагідніше провадила плямиста. — Але передовсім Ранньоквітці слід відпочити і поїсти. Скоро народяться кошенята, вона має бути сильна.

Худі тіні Мертвоного і Одновуса швидко виринули з темряви.

— Ти мав рацію, Високозорий, — озвався Мертвоніг. — Тут повсюди запахи щурів, а ще, гадаю, я знайшов місце, де ми зможемо зупинитися.

— Покажи, — наказав Високозорий, закликаючи решту Клану помахом свого хвоста.

Коти обережно рушили через пустище вслід за Мертвоногом. Він вів їх у напрямку Громошляху, що все піднімався вгору.

— Тут, — нявкнув Мертвоніг, зупиняючись біля круглої діри десь зо два коти заввишки. Чорний тунель спускався вниз під землю. Туди безперервно збігав маленький струмочок.

— Свіжа вода, — додав Мертвоніг. — Ми можемо її пити.

— А ще цілими днями мати мокрі лапи! — поскаржилася Попеляста.

— Я був усередині, — пояснив їй чорний кіт. — Там є трохи місця побіч струмка. Принаймні це непоганий захисток від Двоногів і потвор.

Високозорий виступив наперед і підвів голову.

— Вітряний Клан уже намандрувавсь, — оголосив він. — Минула майже повня, відколи Тіньовий Клан вигнав нас із нашого дому. Холоднішає, скоро настане гололист. У нас немає іншого вибору, окрім як залишитися.

Попеляста примружила очі, але змовчала. Вона без слів долучилася до Клану, який вервечкою заходив до темного тунелю.

¹ Детальний опис усіх Кланів, карту лісу та відомості про статуси котів можна знайти на офіційному сайті www.warriors.com.ua.

Розділ 1

Вогнесерд тремтів. Його полум'яне хутро все ще було легким. Мине кілька повень, перш ніж воно погустішає достатньо, щоб витримувати такий холод. Він уперся передніми лапами у тверду землю. Небо нарешті сіріло, випускаючи на себе світанок. Але, хоч і було холодно, Вогнесерд не міг пригасити гордості, яка палала в ньому. Після багатьох повень у новацтві він нарешті став вояком.

Він все прокручував у голові вчорашню перемогу в таборі Тіньового Клану. Вогнесерд згадав вогонь в очах Зорелома, коли провідник Тіньового Клану задкував у кущі, шиплячи йому погрози, перш ніж втекти у ліси слідом за своїми друзями-зрадниками. Решта котів Тіньового Клану були вдячні за допомогу у звільненні від жорстокого провідника і за мир, обіцяний Громовим Кланом у подальшому. Зорелом не просто вніс сум'яття у свій Клан — він вигнав увесь Вітряний Клан геть з їхніх угідь. Він був темною тінню, що нависала над лісом, ще звідколи Вогнесерд покінчив зі своїм життям киціоні та приєднався до Громового Клану.

Але Вогнесерда непокоїла ще одна тінь: Тигрокіготь, воєвода Громового Клану. Рудий кіт здригнувся на думці про великого вояка, що тероризував його друга, такого ж новака, Круколапа. Зрештою, Вогнесерд зі своїм кращим другом Сіросмугом допомогли маленькому зляканому новaku втекти на землі Двоногів, поза височинами. А всім у Клані Вогнесерд сказав, що Круколапа вбили Тіньові коти.

Якщо те, що Круколап казав про Тигрокігтя, було правдою, то краще б воєвода Громового Клану таки вірив у смерть свого учня. Круколап зізнався, що його вчитель забив Рудохвоста, попереднього воєводу Громового Клану. І цю таємницю Тигрокіготь спробує приховати за будь-яку ціну.

Вогнесерд потрусив головою, аби прочистити її від похмурих думок, і повернувся до Сіросмуга, що сидів позаду нього. Сіросмугове густе хутро найжачилося на холоді. Вогнесерд здогадувався, що його

друг також відчайдушно виглядав перші промені сонця, але не сказав цього вголос. Традиція Клану вимагала мовчання цілу ніч. Таким було їхнє чатування — ніч, коли молодий вояк вартував Клан, роздумуючи про своє нове ім'я і статус. Аж до цієї ночі Вогнесерда знали під його новацьким іменем Вогнелап.

Куцохвіст прокинувся перший. Вогнесерд бачив, як старий кіт ворухився в тінях лігва старійшин. Він глянув на вояцьке лігво на іншому кінці галяви. За гілками, що приховували вхід, кіт розрізняв широкі плечі Тигрокігтя. Вояк спав.

Біля підніжжя Високого Каменя ворухнулися лози, що закривали вхід до лігва Синьозірки, і Вогнесерд побачив, як провідниця їхнього Клану вийшла назовні. Вона спинилась і підвела голову, приношуючись до повітря. Тоді нечутно вийшла з тіні Високого Каменя, її довга шерсть переливалася сріблом і синню у світлі світанку. «Я мушу попередити її про Тигрокігтя», — думав Вогнесерд. Синьозірка тужила за Рудохвостом разом з усім Кланом, вірила, що його вбив у бою Дубосерд, воєвода Річкового Клану. Але вона мусить знати, що її Клан прихистив холонокровного вбивцю.

Тигрокіготь вийшов із вояцького лігва і перестрів Синьозірку на краю галявини. Він щось замурмотів до неї, нетерпляче вимахуючи хвостом.

Вогнесерд стримав свій звичний вітальний нявкіт. Небо все яснішало, але поки він не бачив напевне, що сонце піднялося над виднокраєм, тож не наважувався порушити тишу. У його серці пійманою пташкою билося нетерпіння. Треба поговорити із Синьозіркою за першої ж нагоди. Зараз же вояк міг хіба що чемно кивнути двом котам, які пройшли повз нього.

Сіросмуг підійшов до Вогнесерда, штовхнув його і показав носом уперед. На видноколі зайнялась помаранчева заграва.

— Раді бачити світанок, ви двоє?

Глибокий нявкіт Білошторма застав Вогнесерда зненацька. Він не помітив, як великий білий вояк наблизився. Вогнесерд і Сіросмуг разом кивнули.

— Все гаразд, ви вже можете говорити. Ваше чатування закінчилося.

Голос Білошторма звучав тепло. Вчора він із Вогнесердом і Сіросмугом пліч-о-пліч бився з Тіньовим Кланом. Тепер у його погляді, зверненому на них, читалася повага.

— Дякую, Білошторме, — нявкнув Вогнесерд. Він підвівся і розпрямив по одній заляклі ноги.

Сіросмуг також встав.

— Бррррр! — нявкнув він, обтрушуючи паморозь зі свого хутра.
— Я вже думав, сонце ніколи не зійде!

Із новацького лігва пролунав скрушний голос:

— Слова великого вояка!

То була Пісколапка, її блідо-помаранчева шубка неприязно наїжачилася. Порохолап сидів біля неї. Зі своєю темною смугастою шубкою він скидався на тінь Пісколапки. Порохолап поважно розпушив хутро на грудях і додав:

— Я здивований, що такі герої взагалі відчують холод!

Пісколапка замуркотіла від задоволення.

Білошторм суворо глянув на новаків, і вони притихли.

— Ідіть і візьміть собі щось поїсти, тоді все інше, — наказав він Вогнесердові та Сіросмугові.

Старий вояк розвернувся і підійшов до новацького кубла.

— Ви двоє, за мною, — нявкнув він до Пісколапки і Порохолапа.
— Час тренуватися.

— Сподіваюся, новаки у нього цілий день ловитимуть синіх білок! — прошипів Сіросмуг до Вогнесерда, коли вони удвох вирушили до закутка галяви, де з учорашньої ночі лежало ще кілька шматків свіжини.

— Але ж не буває синіх білок, — розгублено нявкнув Вогнесерд.

— От власне! — бурштинові очі Сіросмуга спалахнули.

— Але ж не можна їх винуватити. Все ж таки вони почали тренування раніше за нас, — зауважив Вогнесерд. — І якби вони брали участь у вчорашній битві, то, мабуть, також стали б вояками.

— Так, мабуть, — знизав плечима Сіросмуг. — Ого, глянь! — вони саме підійшли до свіжини. — По миші кожному і зяблик на двох!

Друзі узяли собі поїсти і презирнулися. Раптом Сіросмугові очі заблищали від задоволення.

— Я гадаю, тепер нам слід нести це до вояцької частини табору, — нявкнув він.

— Гадаю, що так, — промуркотів Вогнесерд, йдучи услід за другом до куща кропиви, біля якого Білошторм, Тигрокіготь та інші вояки зазвичай ділили здобич.

— І що зараз? — запитав Сіросмуг, ковтаючи останній шматок.
— Не знаю, як ти, а я хоч половину повні можу проспати.

— Я теж, — погодився Вогнесерд.

Двоє друзів підвелися і рушили до вояцького лігва. Вогнесерд просунув голову поміж навислими гілками. Мишошубка і Довгохвіст усе ще спали на протилежному боці кубла.

Він увійшов досередини і знайшов скраєчку подушечку моху. Судячи із запаху, це не було гніздо іншого вояка. Сіросмуг примостився поруч.

Вогнесерд слухав, як рівномірні подихи Сіросмуга поволі перетворюються на приглушене зтяжне сопіння. Вогнесерд також почувався виснаженим, але все ж прагнув поговорити із Синьозіркою. З місця, де він лежав, якщо притиснути голову до землі, можна було бачити вхід до табору. Тож вояк і втупився в нього поглядом, чекаючи на повернення провідниці, але його очі поступово заплющилися, і він піддався своєму бажанню заснути.

Вогнесерд чув ревіння, що лунало довкола нього, ніби вітер у кронах високих дерев. Кислотний запах Громошляху мучив його ніздрі, але до нього домішувався ще один, різкіший і значно страшніший. Вогонь! Язики полум'я витанцьовували у чорному небі, викидаючи палючі іскри у беззоряну небесну безодню. На превелике здивування Вогнесерда, навпроти вогню вимальовувалися обриси котів. Чому вони не втекли?

Один із котів повернувся і глянув прямісінько на Вогнесерда. Очі кота зблиснули в темряві, коли він підняв свій довгий хвіст трубою, ніби на знак привітання.

Вогнесерд тремтів, зненацька пригадавши слова, які Плямолистка, колишня медикицька Громового Клану, сказала йому незадовго до своєї передчасної смерті: «Вогонь врятує Клан!» Це мало щось спільне із дивними котами, які, здавалося, не бояться вогню?

— Прокинься, Вогнесерде!

Вогнесерд замотав головою, вирваний зі сну гарчанням Тигрокігтя.

— Ти нявкотів уві сні!

Усе ще сонний, він кивнув:

— Т-так, Тигрокігтю!

Раптом насторожившись, він спробував пригадати, чи повторював уголос слова Плямолистки. У нього вже бували такі яскраві сни, що сам міг відчутти їх на смак, і пізніше вони збувалися. Останнє, чого хотів Вогнесерд, — це щоб Тигрокіготь запідозрив за ним сили, якими Зоряний Клан наділяє тільки медикотів.

Місяць просвічував крізь листяну стіну лігва. Вогнесерд зрозумів, що проспав цілісінький день.

— Ви зі Сіросмугом ідете у вечірній патруль, — сказав йому Тигрокіготь. — Ворушись!

Темний вояк розвернувся і крадькома рушив геть від лігва.

Вогнесерд розслабився. Очевидно, Тигрокіготь не запідозрив у його сні нічого незвичного. Вогнесерд хотів, щоб його сила залишалася таємницею. Зате він був налаштований відкрити всім страшну правду про Тигрокігтеву роль у смерті Рудохвоста.

* * *

Вогнесерд облизав губи. Сіросмуг лежав поруч, умиваючи свій сірий бочок. Вони щойно розділили трапезу на терені табору. Сонце зайшло, майже повний місяць відсвічував у холодному чистому небі. Останні кілька днів Вогнесерду ніколи було і вгору глянути. Здавалося, щоразу, коли вони зі Сіросмугом прилягали відпочити, Тигрокіготь посилав їх у патруль або на полювання. Вогнесерд не втрачав пильності, збираючись за першої-ліпшої нагоди побалакати із Синьозіркою віч-на-віч. Але тоді, коли він не виконував одне із завдань Тигрокігтя, воєвода, здавалось, увесь час вештався біля провідниці.

Вогнесерд заходився вилизувати лапу, заразом оглядаючи табір у пошуках Синьозірки.

— Що виглядаєш? — нявкнув Сіросмуг крізь власне хутро.

— Синьозірку, — відповів Вогнесерд, опускаючи лапу.

— Нащо? — Сіросмуг припинив умиватися і глянув на друга. — Ти одним оком постійно косуєш на неї ще з ночі нашого чатування. Що ти замислив?

— Я повинен розповісти їй, де Круколап, а ще застерегти про Тигрокігтя, — нявкнув Вогнесерд.

— Ти ж обіцяв Круколапові розповісти усім, що він мертвий! — здивовано вигукнув Сіросмуг.

— Я обіцяв лише сказати *Тигрокігтеві*, що він помер. Синьозірці варто знати всю історію. Їй потрібно знати, наскільки вона може покладатися на свого воєводу.

Сіросмуг стишив голос до шепоту:

— Але ж у нас є лише слова Круколапа про те, що Тигрокіготь убив Рудохвоста.

— Ти йому не віриш? — Вогнесерд не міг приховати шок від аргументів свого друга.

— Дивися, якщо Тигрокіготь збрехав і він не убивав Дубосерда, щоб помститися за Рудохвостову смерть, значить, Рудохвіст сам убив Дубосерда. А я не вірю, що Рудохвіст міг отак просто взяти і вбити воєводу іншого Клану в бою. Це суперечить вояцькому кодексу — ми ж б'ємося, аби довести свою силу і захистити свої землі, а не щоб убивати одне одного.

— Та я ж не намагаюся звинувачувати в чомусь Рудохвоста! — заперечив Вогнесерд. — Нашою проблемою є Тигрокіготь.

Рудохвіст був воєводою Громового Клану до Тигрокігтя. Вогнесерд ніколи з ним не зустрічався, але знав, що його поважав увесь Клан.

Сіросмуг уникав дивитися в очі Вогнесерду.

— Те, про що ти говориш, зачіпає честь Рудохвоста. А більше ніхто з котів не мав із Тигрокігтем жодних проблем. Лише Круколап його чомусь боявся.

У Вогнесерда по спині забігали дошкульні мурашки.

— То ти вважаєш, що Круколап усе вигадав, тому що не ладив зі своїм наставником? — докірливо нявкнув він.

— Ні, — пробурмотів Сіросмуг. — Просто думаю, що нам слід бути обачними.

Вогнесерд перехопив стурбований погляд свого друга і замислився. Він припускав, що Сіросмуг до певної міри мав рацію. Вони лише кілька днів були вояками, а вже намагаються кинути звинувачення найдосвідченішому воїну Клану.

— Гаразд, — зрештою нявкнув Вогнесерд. — Можеш у це не втручатися.

Він відчув неприємне поколювання в животі, коли Сіросмуг кивнув і повернувся до вмивання. Вогнесерд вірив, що Сіросмуг помиляється, думаючи, що тільки у Круколапа були проблеми з Тигрокігтем. Інстинкти підказували Вогнесерду, що воєводі Громого Клану не можна довіряти. Йому треба було поділитися своїми підозрами із Синьозіркою задля її безпеки і безпеки цілого Клану.

Зблиск сірого хутра на іншому краю галяви сповістив Вогнесердові, що Синьозірка вийшла зі свого кубла — сама. Він звівся на лапи, але провідниця Громого Клану вже заскочила на Високий Камінь і скликала віче. Вогнесерд нетерпляче замахав хвостом.

Сіросмуг захоплено смикнув вухами, почувши клич Синьозірки.

— Церемонія назовництва? — нявкнув він. — Мабуть, Довгохвіст отримає свого першого учня. Він уже кілька днів на це натякав.

Сіросмуг приєднався до котів, які збиралися на краю галявини. Усе ще відчуваючи уколи розчарування, Вогнесерд рушив услід.

На галявину вийшло маленьке чорно-біле кошеня. Його тендітні лапи беззвучно ступали твердою землею. Воно підійшло до Високого Каменя, потупивши свої світлі очі, і Вогнесерд майже відчув, як котик тремтить усередині. Якимось так були похилені плечі цього кошеняти, що воно здавалося надто молодим і тендітним для новака. «Довгохвіст не буде в захваті!» — подумав Вогнесерд, пригадавши розчарування Довгохвоста, коли він уперше прибув до табору. Вояк люто знущався із Вогнесерда у його перший день у Клані, насміхаючись над його походженням від киці. Відтоді Вогнесерд незлюбив Довгохвоста.

— Віднині і надалі, — нявкнула Синьозірка, дивлячись на кошеня, — аж доки він не заслужить собі вояцького імені, цього новака називатимуть Прудколапом.

В очах чорно-білого кошеняти не було ні сліду страху чи приреченості, коли воно глянуло на свою провідницю. Навпаки, його очі широко розплющилися від запалу.

Вогнесерд повернувся до Довгохвоста, який брів до свого учня.

Синьозірка знову заговорила:

— Довгохвосте, ти був учнем Темносмуга. Він став тобі добрим наставником, з тебе виріс лютий і відданий вояк. Сподіваюся, ти передаси трохи цих рис і Прудколапові.

Вогнесерд сподівався побачити на морді Довгохвоста вираз розчарування, коли той глянув на Прудколапа. Але вояк, навпаки, пом'якшав, зустрівшись із поглядом свого нового учня. Наставник і учень лагідно торкнулися носами.

— Все гарно, ти добре тримаєшся, — підбадьорливо пробурмотів Довгохвіст. «Ага, правильно, — гірко подумав Вогнесерд. — Ганебно тільки, що мене він так не вітав». Він подивився на решту Клану і відчув образу, коли всі почали бурмотіти привітання новаку.

— Та що з тобою? — прошепотів Сіросмуг. —Одного дня там будемо ми.

Вогнесерд кивнув, підбадьорений думкою про власного новака, і відкинув своє почуття образи. Він був частиною Громового Клану, тож яка, справді, тепер різниця?

* * *

Наступної ночі була повня. Вогнесерд знав, що мав би з нетерпінням чекати першого Зборища, на якому буде вже вояком. Однак найбільше він чекав нагоди розповісти Синьозірці правду про Круколапа та Тигрокігтя, і думка про це холодною каменюкою лежала у нього на серці.

— Ти захворів, чи що? — нявкнув Сіросмуг позаду нього. — На тобі лиця немає!

Вогнесерд глянув на друга, понад усе бажаючи знайти в ньому розраду, але ж він обіцяв не втягувати у це Сіросмуга.

— Усе гаразд, — нявкнув він. — Ходімо. Я вже чую, як кличе Синьозірка.

Обидва побрели до гурту котів, який зібрався на терені. Синьозірка кивнула їм, показуючи, що помітила їх. Тоді повернулася і повела котів геть із табору.

Вогнесерд чекав, доки всі не пройшли повз нього втоптанною стежкою, що вела вгору — до лісу. Він хотів піднятися сам, щоб зібратися з думками.

— Ти йдеш? — гукнув його Сіросмуг.

— Так! — Вогнесерд присів на свої могутні задні лапи і став стрибати з кругляка на кругляк, залишивши табір позаду.

На вершині він спинився перевести подих, його боки важко здіймалися. Перед ним простягався ліс. Під лапами хрустіло опале листя. Срібносмуга блищала у небесах, як вранішня роса, що осіла на чорному хутрі.

Вогнесерд подумав про свою першу подорож до Чотиридерева з Тигрокігтем і Левосердом. Його охопив смуток, коли він згадав про Левосерда. Наставник Сіросмуга і воєвода Громого Клану був добросердим вояком із хутром золотого кольору. Але його вбили в бою, і Тигрокіготь зайняв його місце. Під час першої Вогнесердової мандрівки до Чотиридерева Левосерд повів новаків обхідним шляхом, через Високі Сосни, повз Сонцескелі та вздовж межі Річкового Клану. Сьогодні ж Синьозірка вела їх простісінько через серце земель Громого Клану. Вогнесерд побачив, як вона, востаннє майнувши, зникла у підліску, і кинувся навздогін гурту.

Синьозірка вела свій клан уперед разом із Тигрокігтем. Вогнесерд проігнорував здивований нявкіт Сіросмуга і наздогнав провідницю.

— Синьозірко, — видихнув він, порівнявшись із нею. — Можна з тобою поговорити?

Синьозірка глянула на нього і кивнула.

— Тигрокігтю, ставай попереду, — нявкнула вона і тоді сповільнилась. Тигрокіготь промчав повз неї. Решта котів без жодних запитань побігли за своїм темним воєводою у підлісок.

Синьозірка і Вогнесерд перейшли на крок. За якусь мить вони вже залишилися наодинці.

Стежка виводила з густого ялівцю на маленьку галяву. Синьозірка вистрибнула на повалене дерево і сіла, обгорнувши хвостом свої

передні лапи.

— У чому справа, Вогнесерде? — запитала вона.

Вогнесерд завагався, зненацька охоплений сумнівами. Саме Синьозірка заохотила його відмовитися від життя кицюні та приєднатися до Клану. Відтоді вона завжди довіряла йому, коли інші коти ставили під сумнів його відданість Клану, до якого він кровно не належав. Що вона скаже, коли він, Вогнесерд, зізнається, що збрехав про Круколапа?

— Говори, — наказала Синьозірка, слухаючи, як кроки інших котів Громового Клану затихають удалині.

Вогнесерд набрав повітря.

— Круколап не загинув.

Синьозірка смикнула хвостом, але мовчки слухала розповідь Вогнесерда.

— Ми зі Сіросмугом відвели його на угіддя Вітряного Клану. Я... Я думаю, він приєднався до Ячменя.

Ячмінь був самотником, не лісовим котом, але й не кицюнею. Він мешкав на фермі Двоногів, яка лежала на шляху до Високих Скель — священного місця для всіх лісових котів.

Провідниця Громового Клану дивилася повз Вогнесерда у лісові глибини. Вогнесерд нетерпляче вдивлявся в неї, намагаючись вгадати, що вона відчуває. Розсердилася? Але він не бачив злості у її великих блакитних очах.

Через кілька довгих митей Синьозірка заговорила:

— Я рада чути, що Круколап живий. Сподіваюся, з Ячменем він щасливіший, ніж був у лісі.

— Ал-ле ж він н-народився у Громовому Клані! — Вогнесерд запнувся, збентежений тим, як спокійно провідниця сприйняла відхід Круколапа.

— Це не означає безумовно, що він пристосований до життя у Клані, — зауважила Синьозірка. — Зрештою, ти народжений кицюнею, а проте став добрим вояком. Круколап може віднайти свій шлях деінде.

— Але він залишив Громовий Клан не тому, що хотів, — заперечив Вогнесерд. — Він просто не міг залишитися!

— Не міг? — Синьозірка спинила на ньому свій погляд. — Про що тоді йдеться?

Вогнесерд потупив погляд.

— Ну? — наполягала Синьозірка.

У Вогнесерда пересохло в роті.

— Круколап знав таємницю Тигрокігтя, — прохрипів він. — Я... Я гадаю, Тигрокіготь замірявся його вбити. Або налаштувати проти нього Клан.

Синьозірка замахала хвостом з боку на бік, і Вогнесерд помітив, що її плечі напружилися.

— І чому ж ти так думаєш? Що то за таємниця, яку дізнався Круколап?

Вогнесерд відповів через силу, витримуючи її суворий погляд так сміливо, як лише міг:

— Тигрокіготь убив Рудохвоста в битві проти Річкового Клану.

Синьозірка примружила очі.

— Вояк нізачо не вбив би іншого зі свого ж Клану! Навіть ти маєш це знати — ти ж достатньо довго з нами прожив.

Вогнесерд зіщулювся на її словах, притиснувши вуха до голови. Це вдруге за весь час вона згадала його хатнє походження.

Синьозірка повела далі:

— Тигрокіготь розповів, що то воєвода Річкового Клану, Дубосерд, убив Рудохвоста. Круколап, очевидно, помиляється. Чи він насправді бачив, як Тигрокіготь убив Рудохвоста?

Вогнесерд нервово смикнув хвостом, змахнувши листя позаду себе.

— Він каже, що так.

— І ти розумієш, що, кажучи це, ти ставиш під сумнів честь Рудохвоста, виставляючи його котом, винним у смерті Дубосерда? Один воєвода нізачо не вб'є іншого у битві, якщо цього можна уникнути. А Рудохвіст був найшляхетнішим вояком, якого я будь-коли знала.

Очі Синьозірки затуманилися від болю, і Вогнесерд пошкодував, що роз'ятрив її рани спогадами про колишнього воєводу, хай навіть мимохіть.

— Я не можу відповідати за вчинки Рудохвоста, — пробурмотів він. — Але я знаю, що Круколап справді вірить у те, що Тигрокіготь винен у смерті Рудохвоста.

Синьозірка зітхнула і розслабила плечі.

— Усі ми знаємо, яка у Круколапа багата уява, — лагідно нявкнула вона з виразом співчуття на обличчі. — Його тяжко поранили у тій битві, він пішов, перш ніж вона закінчилася. Ти можеш поручитися, що він не додумав те, чого не добачив?

Перш ніж Вогнесерд устиг відповісти, лісом залунав гучний крик із підліску вискочив Тигрокіготь. На якусь мить він затримав підозрілий погляд на Вогнесерді, перш ніж звернувся до Синьозірки.

— Ми чекаємо на тебе на кордоні.

Синьозірка кивнула.

— Передай, що я підійду за мить.

Тигрокіготь опустив голову, розвернувся і кинувся назад крізь ялівець.

Спостерігаючи за ним, Вогнесерд слухав, як слова Синьозірки відлунюють у його голові. Вона мала рацію: у Круколапа таки багата уява. Вогнесерд згадав своє перше Зборище, коли новаки з усіх Кланів жадібно ловили кожне слово Круколапа, доки той описував битву з Річковим Кланом. І тоді він Тигрокігтя не згадував.

Синьозірка підвелася, і Вогнесерд підстрибнув услід.

— Ти збираєшся повернути Круколапа до Клану? — запитав він, злякавшись, що міг накликати на свого друга ще більше проблем.

Синьозірка зазирнула у глибину очей Вогнесерда.

— Він, мабуть, щасливіший там, де він зараз, — тихенько нявкнула вона. — Поки що ж нехай Клан і надалі вірить, що він помер.

Вогнесерд вирячився на неї враженим поглядом. Синьозірка збиралася брехати Клану!

— Тигрокіготь — великий вояк, але й неабиякий гордй, — провадила Синьозірка. — Йому буде легше сприйняти те, що його новак загинув у бою, аніж утік. І для Круколапа так теж буде краще.

— Тому що Тигрокіготь може вирушити на його пошуки? — наважився запитати Вогнесерд.

Чи могло бути так, що Синьозірка повірила йому, хай навіть трішки?

Синьозірка дещо нетерпляче похитала головою.

— Ні. Тигрокіготь, може, й амбітний, але він не вбивця. Краще хай Круколапа запам'ятають як полеглого героя, аніж як боягуза.

Знову залунав клич Тигрокігтя. Синьозірка зістрибнула зі стовбура і розчинилася в заростях ялівцю. Одним стрибком Вогнесерд здолав пень і побіг услід за своєю провідницею.

Він наздогнав її на краю струмка. Спостерігав, як вона його перетинає, перестрибуючи з каменя на камінь на протилежний берег. Вогнесерд біг їй услід, у голові його роїлися думки. Таємниця смерті Рудохвоста тягарем лежала на його плечах уже багато днів. Тепер він зрештою все розповів Синьозірці, але нічого не змінилося. Провідниця, очевидно, не вважала, що Тигрокіготь здатний на холоднокрівне вбивство. А найгірше було те, що Вогнесерд почав вагатися: а чи дійсно Круколап казав правду? Він перестрибнув на протилежний берег і помчав через підлісок.

Вогнесерд зупинився позаду Синьозірки, коли вони зустріли інших котів Громового Клану. Група призупинилася на гребені схилу, який спускався вниз до Чотиридерева — велетенських дубів, де коти з чотирьох Кланів лісу зустрічалися кожної повні.

Вогнесердове хутро наїжачилося, коли він відчув, як Тигрокіготь дивиться на нього. Чи темний вояк запідозрив, про що вони розмовляли із Синьозіркою? Вогнесерд помахав головою, аби розігнати думки, і спробував міркувати так, як Синьозірка. Звісно ж, Тигрокігтеві цікаво, що Вогнесерд сказав Синьозірці. Він воєвода, тож йому належить знати все, що може якось вплинути на Клан. Вогнесерд знову поглянув на Тигрокігтя. Темний вояк дивився вниз на схил, нашорошивши вуха. Коти довкола нього у передчутті висунули пазурі. Тигрокіготь глянув на кожного з них по черзі, мовчки обводячи їх своїм спокійним поглядом бурштинових очей.

Синьозірка підняла ніс і принюхалася. Вогнесерд відчув напругу м'язів і шерех хутра довкола себе. Тоді провідниця подала сигнал, змахнувши кінчиком свого хвоста, і коти Громового Клану, як один, кинулися вниз схилом на Зборище.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Розділ 2

Синьозірка загальмувала на краю галявини, вишикувавши Клан обабіч себе. Деякі коти з Річкового і Тіньового Кланів озирнулися і привітали їх із прибуттям.

— Куди ти зник? — раптом вигулькнув Сіросмуг над Вогнесердовим плечем.

Вогнесерд лише похитав головою.

— Неважливо, — він ще був збентежений після розмови із Синьозіркою, тож зрадів, коли Сіросмуг не став на нього тиснути. Натомість сірий вояк повернув голову, щоб оглянути галявину.

— Агов, глянь, — нявкнув він. — Тіньові коти здаються сильнішими, ніж я думав. Зрештою, Зорелом залишив їх напівголодними.

Вогнесерд простежив за його поглядом і побачив лискучого Тіньового кота.

— Маєш рацію, — здивовано погодився він.

— Май на увазі, що в основному за них билися ми! — знущально мовив Сіросмуг.

Муркотіння друзів урвав Білошторм.

— Коти Тіньового Клану билися так само відважно, як і ми, щоб вигнати Зорелома. Нам варто шанувати їхнє прагнення відновити Клан, — суворо зауважив він, перш ніж рушити до гурту вояків, які зібралися під одним із великих дубів.

— Ой-йой! — нявкнув Сіросмуг, винувато глянувши на Вогнесерда.

Молоді вояки залишилися на краю галявини. Вогнесерд легко розрізняв новаків з інших Кланів — їхнє хутро було ще पोкошенячому м'яке, мордочки круглі, а лапки повні та незграбні.

Двоє вояків наблизилися до Сіросмуга та Вогнесерда. За ними хвостиком плентався маленький бурий новак. Вогнесерд упізнав сірого kota з Тіньового Клану.

— Здоров! — нявкнув сірий кіт.

— Привіт, Мокроноже, — відповів Вогнесерд. Він глянув на димчастого kota, що стояв поруч.

— Це Чорнокіготь із Річкового Клану, — нявкнув Мокроніг.

Сіросмуг і Вогнесерд кивнули, вітаючись. Тим часом новак несміливо підійшов уперед.

— А це мій учень, Дуболап, — додав Мокроніг.

Дуболап глянув на Вогнесерда широкими, повними захвату очима.

— П-привіт, Вогнесерде, — нявкнув він. Вогнесерд так само кивком відповів на його привітання.

— Чув я, що Синьозірка зробила вас вояками після битви, — нявкнув Мокроніг. — Мої вітання! Мабуть, нічне мовчазне чатування було дуже холодне.

— Так і було! — погодився Сіросмуг.

— А хто це? — втрутився Вогнесерд.

Його увагу привернула кицька із крапчастою брунатною шубкою. Вона перемовлялася з Тигрокігтем біля Великого Каменя, який височив посередині галявини.

— То Леопардошубка, наша воєвода, — прогарчав вояк із Річкового Клану.

Вогнесердове хутро знову наїжачилося, щойно він подумав про попереднього воєводу Річкового Клану, Дубосерда, який загинув у битві із Громовим Кланом. На щастя, йому не довелося нічого казати з цього приводу, бо Синьозірка уже застрибнула на Великий Камінь, щоб почати зустріч. До неї приєдналися ще двоє котів. Один із них, підстаркуватий чорний вояк, закликав усіх збиратися під каменем. Вогнесерд упізнав чорного кота і не зміг приховати подив. Старий Ночешкур став провідником Тіньового Клану, відколи Зорелом утік?

Коли коти повмощувалися перед Великим Каменем, Синьозірка заговорила.

— Громовий Клан привів на це Зборище свою нову медицицьку, Жовтоіклу, — офіційно заявила вона.

Провідниця зробила паузу, під час якої всі очі повернулися на стару кицьку з густим хутром і приплюснутою мордочкою. Вогнесерд помітив, що вона шархає лапами по твердій землі. Ще на початку свого новацтва він мало не цілу повню доглядав за хворою кицькою після того, як вона потрапила до табору Громового Клану. Зараз же за легеньким посмикуванням її правого вуха міг визначити, що вона почувалася незручно під поглядами котів. Жовтоікла колись була медицицькою Тіньового Клану, а коти вкрай рідко переходили з Клану в Клан. Вона повільно обвела юрбу поглядом, аж доки не зустрілася очима з Носошморгом, новим Тіньовим медикотом. Запала коротка пауза, після якої вони обмінялися шанобливими кивками. Вуха Жовтоіклої випрямилися, і Вогнесерд розслабився.

Синьозірка знову заговорила:

— Ми також привели двох нових вояків — Вогнесерда і Сіросмуга.

Вогнесерд високо підняв голову, але, відчувши стільки поглядів, спрямованих на нього, стушувався і нервово змахнув хвостом.

Наперед виступив Ночешкур, протиснувшись повз Синьозірку до найвищої частини каменя.

— Я, Ночешкур, взяв на себе провідництво у Тіньовому Клані, — оголосив він. — Наш колишній провідник, Зорелом, порушив вояцький кодекс, тож ми були змушені прогнати його.

— І жодної тобі згадки про нашу допомогу в цьому дійстві, — прошепотів Сіросмуг до Вогнесерда.

Ночешкур провадив далі:

— Духи наших предків говорили до Носошморга і обрали мене за провідника Клану. Я ще не здійснив мандрівки до Уст Матері, щоб одержати від Зоряного Клану дар дев'яти життів. Я вирушу в цю подорож завтра, поки місяць ще буде повний. Після мого чатування біля Місяцескелі всі знатимуть мене як Ночезора.

— А де зараз Зорелом? — озвався голос із юрби. То була Морозошубка, біла королева Громового Клану.

— Думаю, ми можемо погодитися на тому, що він залишив ліс, як і решта вигнаних вояків. Зорелом знає, якою небезпекою загрожуватиме йому спроба повернутися, — відповів Ночешкур.

— Сподіваюся, — промуркотіла Морозошубка своїй сусідці, повненькій бурій королеві.

Провідник Річкового Клану, Кривозір, вийшов наперед.

— Будемо сподіватися, що Зорелому вистачило розуму залишити ліс по-доброму. Його жага до нових угідь загрожувала нам усім.

Кривозір вичекав, поки затихнуть вигуки схвалення, перш ніж продовжити:

— Поки Зорелом був провідником Тіньового Клану, я дозволяв йому полювати у нашій річці. Але зараз у Тіньового Клану новий

КУПИТИ